

24
21
-
-

**Posudek konzultantky
na rigorózní práci Mgr. Karolíny Kutové
„Obligační statut podle Římské úmluvy a Nařízení Řím I“**

Rigorózní práce je věnována dnes velmi oblíbené kolizněprávní tématice srovnání právní úpravy obligačního statutu podle Římské úmluvy o právu rozhodném pro smluvní závazkové vztahy a Nařízení Řím I o právu rozhodném pro smluvní závazkové vztahy. Cílem práce, jak autorka uvádí na s. 2-4, je přehledné shrnutí právní úpravy v těchto dvou instrumentech, a to nejprve pomocí srovnávací a analytické metody, posléze syntézou – shrnutím poznatků, které ze srovnání obligačního statutu vyplynuly a případně upozorněním na některé navazující otázky a problémy. Téma je aktuální, rigorózní práce v určitém směru navazuje na původní práci diplomovou, autorka se však snaží o hlubší analýzu a rovněž syntetická partie ukazuje pokrok, který autorka učinila díky praktickým zkušenostem i některým novým titulům v odborné literatuře. Mé připomínky ve vztahu k diplomové práci byly akceptovány, s jedinou výjimkou – práce postrádá srovnání s úpravou obsaženou v ZMPS, který je i dnes ve vztahu ke starším smlouvám stále použitelný.

Rigorózní práce je přehledná, je dobře logicky rozvržena a vhodně systematicky uspořádána. Práce sestává ze čtyř částí, dále podrobně vnitřně rozčleněných, jimž předchází Úvod a po nichž následuje Závěr. K práci je připojen seznam literatury, jak české, tak zahraniční, její výběr je dostatečný, i když v té zahraniční trochu postrádám časopisecké články, které se sice obtížně hledají, ale obsahují zpravidla zajímavější a podrobnější názory na vybrané otázky. To doufám autorka napraví při psaní disertační práce, která sice není zaměřena identicky, avšak tato připomínka je zcela obecná a musím přiznat, že platí nikoliv jen pro tuto práci, ale pro většinou prací, které jsou v dnešní době na naší fakultě překládány.

Po úvodní partii se v první kapitole, nazvané „Evropské mezinárodní právo soukromé“, autorka zabývá pojmem a významem tohoto nového oboru a vztahem jednotlivých pramenů úpravy. Navazuje kapitola věnovaná přímo Římské úmluvě a Nařízení Řím I, jejich vzniku, struktuře a základnímu významu. Třetí kapitola uvádí podrobně obligační statut podle obou instrumentů v jejich vzájemném srovnání, zde postrádám, jak

jsem již uvedla, poznámky ve vztahu k ZMPS. V souvislosti s volbou práva na s. 35 postrádám příklad, kdy by se na volbu určitého práva usuzovalo z použití specifického institutu: takový institut již dnes stěží najdeme, autorka by měla uvést konkrétní příklad při ústní obhajobě. Na s. 42-45 jsou uváděny případy, kdy strany právo nezvolí a je třeba postupovat obecně. Tedy nikoli v případech specificky upravených, jako jsou smlouvy se slabší smluvní stranou aj. Tato partie je dost obecná, autorka by se mohla vyjádřit, jak by postupovala při určení rozhodného práva u smluvních typů výslovně neupravených, jako je smlouva o obchodním zastoupení či licenční smlouva. Následují úvahy týkající se spotřebitelské smlouvy – zde bych uvítala zevrubnější srovnání ŘÚ a Nařízení Řím I (ke s. 56 n. a 89). Jinak se mi tato partie líbí, autorka využila i řady literárních titulů, které problematiku zkoumají z různých pohledů, a snaží se najít vlastní stanoviska. Poslední kapitola je shrnutím. Na s. 88 je použito pojmu tzv. materializace kolizních norem, aniž je uvedeno, odkud autorka pojem převzala, to by bylo vhodné doplnit a řádně citovat zdroj.

Práce ústí v Závěr, kde autorka mimo jiné uvádí, že se dosud nepodařilo uspokojivě vyřešit určení rozhodného práva při neexistenci volby rozhodného práva. S tím plně souhlasím; škoda, že k tomu nejsou uvedeny žádné judikáty. Jejich hledání dá sice práci, ale je pro seriózní argumentaci zcela nezbytné – necht' to autorka bere jako mou závažnou připomínku *in spe*.

Rigorózní práci hodnotím jinak pozitivně, autorka prokázala samostatnost myšlení, práce je věnována aktuálním otázkám, dnes v mnohém směru shodným v celé Evropské unii.

Práci doporučuji k ústní obhajobě a navrhuji, aby po úspěšné obhajobě a úspěšném vykonání rigorózní zkoušky byl Mgr. Karolíně Kutové přiznán akademický titul JUDr.

Prof. JUDr. Monika Pauknerová, CSc., DSc.

V Praze dne 8.8.2010